

ΜΟΥΣΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΜΑΣ ΚΟΙΝΟΝ.—'Ο ἐθνικισμὸς μὲ τὸν ὁποῖον ἐπεδέχθη τὸ πρῶτον τεῦχος τοῦ τετάρτου ἔτους τῆς ἐκδόσεώς μας, τὸ φιλόμουσον ἀναγνωστικόν μας κοινόν, τὰ ἐνθαρρυντικά, ὅπως πάντοτε, λόγια τῶν ἀναγνωστῶν μας, τῶν παλαιῶν καὶ τῶν νέων, μᾶς ἔδωσαν νέαν ζωὴν, μᾶς ἔκαμαν περισσότερον ὀπιμιστάς ἢ ἄλλοτε. Γιατὶ ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῆς ἐκδόσεώς μας, αὐτῆς τῆς ἐπιάρξεως, ἦταν πάντα ἡ Τέχνη—ἡ ἐξυπηρέτησις μᾶς ἀνωτέρας Ἰδέας. Καὶ ὅλοι αὐταὶ αἱ ἀπόψεις μας, ἐγένοντο ἐγκάρδια δεκταὶ ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν κοινόν. Καὶ ὅλοι αὐταὶ αἱ προσπάθειαι δοτέφθησαν ἐπὶ πλήρους ἐπιτυχίας.

Ἄπειρα εἶναι αἱ συγχαρητήριοι ἐπιστολαὶ τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Τὶ νὰ προσθέσωμεν ὁμῶς ἑμῆς στὰ ἐνθαρρυντικά αὐτὰ λόγια τῶν ἀναγνωστῶν μας; Δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ τοὺς ἐγχαριστήσωμεν γὰρ τὰ καλὰ τὸν λόγια καὶ νὰ προχωρήσωμεν εἰς τὸ ἔργον μας, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἔχομεν πάντα ἀμέριστον τὴν ἐποστήριξίν των.

Η ΧΟΡΩΔΙΑ ΑΘΗΝΩΝ.—Γύρω ἀπὸ τὰς διαφόρους καλλιτεχνικὰς ἐκφάνσεις τοῦ τόπου μας καὶ ἰδιαίτερος τῆς πρωτενοῦσης, γύρω ἀπὸ τὰς συναλλίαις ὁρχήστρας, μουσικῆς δωματίου καὶ σολίστ, ἡ «Χορωδία Ἀθηνῶν» μὲ τὸν διευθυντὴν τῆς κ. Φ. Οἰκονομίδη, κατώρθωσε νὰ ἐπιβληθῆ στὴν συνείδησιν τοῦ φιλομουσοῦ κοινοῦ τῶν Ἀθηνῶν. Ἀπὸ ἐτῶν τώρα, ἐργάζεται συστηματικὰ γὰρ τὴν διάδοσιν μᾶς καλῆς, ἀνωτέρας μουσικῆς, μᾶς μουσικῆς διὰ χορωδίας τῶν Μπάξ, Χαϊντελ, Μπετόβεν, Μπερλιόζ, Χάινδν, Μότσαρτ, Χονίγκερ καὶ ἄλλων, ποῦ—πρέπει νὰ ὁμολογηθῆ—μᾶς δείχνει τὴν ἐγγενεῖα προσπάθεια τοῦ διευθύνοντος καὶ τῶν μελῶν τῆς Χορωδίας γενικῶς. Τὰ «Μουσικὰ Χρονικά» ποῦ παρακολουθοῦν μὲ ἐνδιαφέρον πάντοτε τὴν ὅλην μουσικὴν κίνησιν τοῦ τόπου μας, διὰ νὰ ἀποδώσουν πάντα τὰ τοῦ Καίσαρος

τῷ Καίσαρι, δὲν ἠμποροῦν ἢ τὰ ἀφιερῶσιν τις λίγες αὐτὲς γραμμὲς διὰ τὸ καλὸν ἔργον τῆς «Χοροφῆς Ἀθηρῶν». Ἐργάσθησαν μὲ ζῆλον, μὲ ἐπιμονὴν καὶ μὲ θέλησιν ὅλοι ἐκεῖ, διὰ τὰ ὑπερνηθηθῶν τὰ μεγάλα ἐμπόδια μερικῶν δυσκόλων ἔργων τῶν ὡς ἄνω συνθετῶν. Μελέται, δοκιμαί, ἐπιειλημμένα ἐπιτελείεις, ἐπιανάληφεις εἰς τὴν αἰθουαίαν τῶν ἡσῶν καὶ εἶναι πάντα, τὸ *credo* τῆς Χοροφῆς αὐτῆς. Καὶ δὲν ὑπάρχει ὠραιότερον πρᾶγμα ἀπὸ τὴν μελέτην. Ἡ τελευταία αὐτῆ, δυναμοποιεῖ καὶ σταθεροποιεῖ ἀδυνατοῦς κατ' ἀρχὴν ὀργανισμούς, διὰ τὰ τοὺς, ἀνυψώση, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, στὴν καλλιτεχνικὴν συνείδησιν τοῦ κοινοῦ καὶ τῶν συνθετῶν. Ἡ Χοροφῆ ἐργάζεται, προσπαθεῖ, ἐπιμένει καὶ μελετᾷ. Τὴν συνοδεύουν αἱ εὐχαί μας καὶ αἱ εὐχαὶ ὀλοκλήρου τοῦ φιλομοῦσον κοινοῦ.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΤΑ "Μ.Χ.,,

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ Η ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΠΙΟΥ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ

Φίλε κ. Παπαδόπουλε,

Ὁ φίλος κ. Κωνστ. Δ. Οἰκονόμου εἰς ἄρθρον του περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, τὸ ὅποιον ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος τῶν «Μουσικῶν Χρονικῶν», ἀναφέρει ὀρθῶς, ὅτι ἡ πραγματικὴ ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ τῶν Καθολικῶν εἶναι ἡ μονόφωνος τοῦ Γρηγοριανοῦ μέλους καὶ ἐπικαλεῖται τὴν ἱστορικὴν ἐκείνην ἐγκύκλιον τοῦ Πάπα Πίου τοῦ δεκάτου τὴν ὁποίαν ἀπέλυσε πρὸς τὸ ποίμνιον αὐτοῦ ὁ ἀείμνητος τῷ 1903. Συμπληρῶν τὰ ὑπὸ τοῦ κ. Οἰκονόμου γραφέντα ἐν σχέσει πρὸς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἐγκύκλιον, προσθέτω τὰ ἑξῆς :

Ἡ ἐγκύκλιος ἐκείνη Πίου τοῦ δεκάτου, ἐν τῇ ὁποίᾳ οὗτος μετὰ σοφίας καὶ ἐπιστήμης διετύπωσε τὰς γνώμας καὶ τὰς ιδέας τῆς Παπικῆς ἐκκλησίας περὶ τῆς εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀρμοζούσης μουσικῆς, κύριον σκοπὸν εἶχε τὴν ἀναμόρφωσιν τῆς μουσικῆς τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς Γρηγοριανῆς μουσικῆς εἰς ὅλον αὐτῆς τὸν πρωτότυπον ρυθμὸν καὶ χαρακτῆρα. Διότι—ὡς ἔγραφεν—«ἡ ἐπ' ἐκκλησίας μουσικὴ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔχη αὐτὸν τὸν ἱερὸν τῆς θείας λειτουργίας χαρακτῆρα, νὰ εἶναι δηλαδὴ ἱερά, κατανυκτικὴ, νὰ μὴ προσενῇ εἰς τοὺς ἐκκλησιαζομένους ἀνοσοῦς, ἀνέρονς καὶ βεβήλους ἐντυπώσεις, ἀλλὰ νὰ ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς ψυχῆς κατὰ τρόπον πλησιάζοντα αὐτὴν πρὸς τὸν "Υψιστον».

Διὰ τῆς ἐγκυκλίου του ταύτης Πίος ὁ δέκατος συνίστα αὐστηρῶς καὶ ἄνευ ἐπιφυλάξεων τὴν Γρηγοριανὴν μουσικὴν καὶ τὴν Παλαιστριανὴν πολυφωνίαν, οὐ μόνον, διότι «ἡ Ἐκκλησία δὲν δύναται νὰ παραδεχθῇ διὰ τὸν